PB-PP
BELGIE (NL)-BELGIQUE

SHANTI-jaar 2020 nummer 10, Erkenningsnr. P 908078

BELGISCHE THEOSOFISCHE VERENIGING

Hoofdzetel: Geuzenplein 8 te 1000 BRUSSEL

TAK VREDE GENT

Maandelijkse nieuwsbrief voor levensvernieuwing en algemene broederschap door vergelijkende studie van wijsbegeerte, godsdiensten, wetenschap en esoterie

UITGEVER: Marcel Eeckman, Sisalstraat 1, 9000 Gent. Email: marcel.eeckman@telenet.be

KANTOOR VAN AFGIFTE: 9030 Gent-Mariakerke.

De doelstellingen van de Theosofische Vereniging zijn:

- Het vormen van een kern van de universele broederschap der mensheid, zonder onderscheid van ras, geloof, geslacht, kaste of huidskleur
- Het aanmoedigen van de vergelijkende studie van godsdiensten, wijsbegeerten en wetenschappen
- Het onderzoeken van de onverklaarbare wetten die in de natuur besloten liggen en van de vermogens die in de mens sluimeren

De vereniging is niet-sektarisch en bestaat uit zoekers naar inzicht. Haar eenheid berust niet op een gezamenlijk beleden geloof of wereldbeschouwing maar op een gezamenlijk streven naar waarheid.

Missie van de Theosophical Society (Adyar)
Het dienen van de mensheid door het ontwikkelen van een zich steeds verdiepend inzicht in, en verwerkelijking van de tijdloze wijsheid, spirituele zelfrealisatie en de eenheid van alle leven.

Activiteiten deze maand

Studieavonden iedere maandag (behalve de 5de) van 19.30u tot 21.30u in Lovendegem Kasteeldreef 14 in de zaal van café Family. Deelname is gratis en volledig vrijblijvend. **Meer info**: **https://www.ts-belgium.be/nl/ -- www.theosofiegent.be**.

Maandagen	december 2020
	Geen samenkomsten. Corona Virus
	Geen samenkomsten. Corona Virus
	Geen samenkomsten. Corona Virus
	Geen samenkomsten. Corona Virus

In dit nummer: Cyclussen: de eeuwige impuls van de natuur. Armin Zebrowski.

Evolutie: wat evolueert er? G. de Purucker

Bescherming persoonsgegevens: de persoonlijke gegevens die door u worden meegedeeld, zijn bestemd voor de ledenadministratie van de Belgische theosofische vereniging vzw. Zij kunnen ook aangewend worden om u op de hoogte te brengen van de activiteiten en publicaties van onze vereniging. Alle info, over de Belgische wet bescherming van de persoonlijke levenssfeer van 8 december 1992 en de AVG (algemene verordening gegevensbescherming) Eu, te bekomen via email: info@ts-belgium.be

CYCLUSSEN – DE EEUWIGE IMPULS VAN DE NATUUR

Armin zebrowski

De eeuwigheid van de pelgrim is als een oogwenk van het Zelfbestaan. Het verschijnen en verdwijnen van werelden is als een regelmatig getij van eb en vloed.

H.P. Blavatsky, De Geheime Leer, 1:46.

Nimmer was ik niet, noch u, noch deze vorsten der aarde, noch zal een van ons ooit ophouden te zijn. Bhagavad-Gītā, hfst. 2

Graag nodig ik u uit voor een tocht die ver wegvoert van ons dagelijks leven, weg van het kleine en beperkte gewoonte-bewustzijn, van de schijnbare waarheden en begoochelingen van de uiterlijke wereld waaraan we gewend zijn. Het is een tocht naar de innerlijke kanten van het heelal, gebaseerd op de wijsheid van de Ouden waarvan we sporen en optekeningen kunnen aantreffen in de religies, mythen en overleveringen van alle volkeren als we maar bereid zijn onze ogen en oren te openen en nalaten om er met de arrogantie van onze moderne beschaving de spot mee te drijven.

In de Proloog van haar Geheime Leer formuleert H.P. Blavatsky drie grondstellingen waarop de hele Wijsheid leer over cyclussen berust.

Eerste grondstelling: Een alomtegenwoordig, eeuwig, grenzeloos en onveranderlijk beginsel, waarover elke speculatie onmogelijk is, omdat dit het menselijke begripsvermogen te boven gaat en door menselijke uitdrukkingen of vergelijkingen alleen kan worden verkleind. Het ligt buiten het gebied en het bereik van het denken, met de woorden van Mandukya, 'ondenkbaar en onuitsprekelijk'. Geheime Leer. 1:43

In dit Begin hebben we allemaal onze oorsprong, van het kleinste atoom tot sterrenstelsels en daar voorbij en uiteindelijk keren we ernaar terug, de eeuwige bron en het doel van iedere cyclus van manifestatie en weer uiteenvallen.

De tweede grondstelling: spreekt over: De eeuwigheid van het Heelal in toto als een grenzeloos gebied, periodiek 'het toneel van talloze Heelallen die zich onophoudelijk manifesteren en weer verdwijnen en die de zich manifesterende sterren' en de vonken van de eeuwigheid' worden genoemd. 1:46

De derde grondstelling postuleert de fundamentele éénheid van alles. Omdat we uit dezelfde wortel ontstaan en er weer naar terugkeren, zijn we in essentie één. Tijdens de cyclische manifestatie zijn we geïndividualiseerd en verschillen we van elkaar, maar alleen de persona (het Griekse woord voor masker) is anders. Fundamenteel zijn we één met alles wat leeft in het heelal.

Deze drie grondstellingen geven aan ons bestaan een samenhang die ver uitgaat boven onze beperkingen als mens. Volgens oude leringen is er geen volstrekt begin of einde, alleen een periodiek worden en verdwijnen. Laten we proberen een glimp op te vangen van die ontzagwekkende kosmische wielen waarover de Ouden ons hebben verteld. De hier genoemde getallen zijn slechts een ruwe benadering, en geven niet zozeer precieze maten in menselijke jaren weer, maar meer het karakter of de lengte van een cyclus in verhouding tot andere cyclussen. Want deze universele ritmen worden door intelligente krachten en wezens teweeggebracht en kunnen op vele manieren worden beïnvloed.

De Mandukya Upanishad gaat over het naar de verlichting springen. De Schrift vertelt over de relatie tussen leven en dromen, en ontwaken door de diepten van de slaap. Het gaat om een geluid

dat zo mystiek is dat het niet te horen is. Uiteindelijk gaat het om bevrijding.

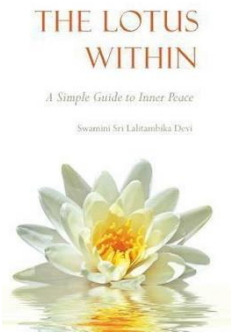
Swamini sri lalitambika Devi deelt dit heilige gedicht in de context van verdriet, vreugde en de existentiële vraag waarom we hier zijn. Haar commentaar is eigentijds en inzichtelijk. Een mysticus, een yogi ni en een geliefde spirituele leraar, Swamini sri lalitambika devi dient via mahakailasa ashram. Ze coördineert lalitamba saranam, een holistische vrouwenopvang in new York city, en de bell animal shelter, een opvangcentrum voor verlaten mishandelde dieren. Ze is ook de oprichter en redacteur van literair tijdschrift lalitamba. Via het bibliotheekwerk van de ashram worden haar boeken gedoneerd aan gevangenen in de verenigde staten.

Dit boek is een begeleidende gids voor iedereen die op zoek is naar een diepere betekenis van het leven, maar ook naar oneindige gelukzaligheid.

Voor ons mensen is de gemiddelde levensduur van 72 jaar de maat van alle dingen. Maar dit is alleen de levensduur van het fysieke lichaam – de minst ontwikkelde en meest stoffelijke kant van onze constitutie. Ons fysieke lichaam is niet meer dan een werktuig dat voor het werkelijke zelf, de menselijke monade of het bewustzijnscentrum, dienst doet om zich op dit stoffelijke gebied tot uitdrukking te brengen.

Toch kent ons lichaam tal van cyclussen die een weerspiegeling zijn van het ons omringende heelal. Er is bijvoorbeeld de menstruatiecyclus die overeenkomt met de omwenteling van de maan. Ons hart klopt ongeveer 72 keer per minuut, of 4320 hartslagen per uur (de cijfers 4-3-2 met toegevoegde nullen komen, zoals we zullen zien, in verscheidene belangrijke cyclussen van de mens voor). We ademen ook gemiddeld 18 keer per minuut, wat 25.920 ademhalingen per etmaal is.

Dit belangrijke getal wordt herhaald in de precessiecyclus van de nachteveningspunten, ook wel een 'platonisch jaar' genoemd, dat 25.920 van onze jaren duurt. Het wordt in twaalf gelijke delen verdeeld die overeenkomen met de tekens van de dierenriem, waarbij elk twaalfde deel een messiaanse cyclus van 2160 jaren vormt.

Laten we wat dieper in onszelf kijken, naar de bouwstenen van het lichaam. In stoffelijk opzicht is een cel een samenstel van atomen en moleculen, maar ze is veel meer dan een verzameling chemische elementen. Volgens theosofische overleveringen zijn cellen net als wij opgebouwd: ze leven, hebben intelligentie en gevoelens die passen bij hun gebied, en scheppen hun eigen individuele lot volgens hun eigen innerlijke ontwikkeling.

In het lichaam vervullen cellen verschillende taken die afhankelijk zijn van de hun toegewezen plaats. Ze onderwerpen zich aan het grotere geheel en dienen het hele lichaam; maar tegelijkertijd hebben ze hun eigen leven, bewustzijn en individuele evolutie. Ze houden hun energie in stand, beschermen zich tegen aanvallen, schutten zich af van en houden contact met hun omgeving; ze ontstaan en verdwijnen.

Cellen vertonen een ander belangrijk kenmerk van het leven: als wezenlijk deel van een groter wezen, zelfs als ze zich daarvan niet bewust zijn, draagt iedere cel het algemene plan fysiek in de vorm van DNA in zich. Haar eigen evolutie bestaat eruit om dit ingewortelde plan van het geheel steeds meer naar buiten te brengen. Op die manier verzamelt ze steeds meer ervaringen en deze contacten van haar monadische bewustzijn met lagere gebieden leiden tot evolutie.

Dit idee is ook op ons mensen van toepassing. Wij zijn cellen in een groter wezen, maar door de omvang ervan zijn we ons daarvan niet bewust. Toch hebben ook wij het plan van het geheel in ons. Hetzelfde beginsel kunnen we toepassen op een planeet, een zon, atoom of elektron, op de bewoners van een elektron – wat we maar willen. Alles wat leeft evolueert door middel van het cyclische worden en uiteenvallen, en achter iedere fysieke uiting staat een monadisch bewustzijnscentrum.

Maar laten we een stap verdergaan en de atomen bekijken die cellen en andere substanties vormen. Wat zijn dat prachtige wezens! Hoe zouden we hen bewustzijn kunnen ontzeggen? Ze zijn constant in

beweging. Ze hebben eigenschappen en kenmerken die ze in stand houden. Materie, zoals hout of steen, kan vast lijken, maar in werkelijkheid is ze slechts een voorbijgaande vorm, een illusie.

Als we in gedachte de atomen van een stuk hout vergroten en de kernen ervan zo groot als tennisballen maken, zou de afstand tussen die atomen enkele honderden kilometers zijn. En de concentratie van massa in het atoom ligt heel dicht bij de condities die in het zonnestelsel worden aangetroffen. De kern bevat 99,946% van de massa van het atoom, terwijl onze zon 99,8% van de massa in het zonnestelsel bevat.

De microkosmos lijkt inderdaad op de macrokosmos; alleen de duur van de trillingen – d.w.z. van de cyclussen – heeft een andere orde van grootte. De uiterlijke vormen zijn onophoudelijk aan verandering onderhevig – niets blijft zoals het is – maar de bewustzijnscentra achter de vormen behouden hun individualiteit. Ze zijn de eindeloos veelvoudige menigten entiteiten die hun pelgrimsreis ondergaan evenals wij, van atoom tot sterrenstelsel.

Als we van dichterbij kijken, herkennen we onszelf als de hiërarch van de ongelooflijk opmerkelijke kosmos van ons lichaam. Daarin vormen cellen de sterrenstelsels en supersterrenstelsels; atomen komen overeen met zonnestelsels en elektronen met planeten.

Ze zijn allemaal bewoond, op een onbegrijpelijke manier. Onze polsslag gaat door dit microheelal, onze gedachten en gevoelens beïnvloeden het. We drukken ons stempel op de cyclussen ervan: wij zijn de godheden die heersen over al het worden en uiteenvallen van de entiteiten die ons lichaam vormen – zonder ons van dit proces bewust te zijn.

Al die myriaden levensvormen, al deze wielen binnen wielen, kleine wielen die zich aaneenvoegen om grotere te vormen! Van een mensenleven kunnen we doorgaan naar steeds kleinere cyclussen, steeds verfijnder en minder waarneembaar voor ons – waken-slapen; ademhalen, de hartslag; veranderingen van cellen, atomen en hun bouwstenen en bewoners. Wij zijn echter even raadselachtig voor die wezens als zij voor ons.

Ons lichaam lost op tot niets als we voorbij het gebied van de cellen en atomen gaan naar dat van de bewoners van de elektronen die in de eindeloosheid van ons lichaam kijken, dat vol is met glanzende 'sterren'. Voor het oog van de elektronbewoner ziet ons lichaam eruit als een schijnbare leegte. Wij worden misschien door hetzelfde gevoel bevangen als deze bewoner van het elektron wanneer we naar de nachtelijke hemel kijken en met ontzag voor de schepping en de omvang ervan worden vervuld. We ervaren de natuur, geïnspireerd door het intuïtieve gevoel dat wij een deel zijn van dit geheel.

Laten we eens nadenken over onze planeet. Net als de mens is de aarde meer dan een fysieke entiteit ze heeft innerlijke kanten; het wezen ervan manifesteert zich via verschillende eigenschappen van kosmische substantie. De hindoes noemen de levensduur van een planeet een dag van Brahma, met een lengte van 4.320.000.000 menselijke jaren let op de opeenvolging 4-3-2 die we in het aantal hartslagen van de mens aantroffen.

Ze zijn van mening dat 1.972.000.000 jaren voorbij zijn, zodat het leven van onze planeet bijna voor de helft voorbij is; in de theosofische literatuur van deze tijd wordt echter gezegd dat het meest stoffelijke punt enkele miljoenen jaren geleden werd gepasseerd. In de eerste helft van deze ontwikkelingscyclus maakte de aarde een evolutie van de stof door en een involutie van de geest terwijl deze afdaalde in de stof. Deze tendens kwam tot uiting in een steeds grotere differentiërend van de soorten en in een natuurlijke synthese van zwaardere scheikundige elementen.

De mensheid doorloopt haar ontwikkeling op de aarde onder invloed van vele cyclussen. We beleven bijvoorbeeld het begin van een nieuwe messiaanse cyclus van 2160 jaar omdat in de dierenriem de lentenachtevening van de Vissen naar de Waterman beweegt. Het gevolg is een overeenkomstige verandering in de kenmerken van onze tijd en onze denkwereld.

Omdat veel traditionele vormen van samenleven van de mens worden afgelegd, dienen we opnieuw vorm te geven aan onze houding tegenover onze

medemensen en nieuwe wegen te zoeken om gemeenschappelijke belangen te behartigen.

Het is voor ons allemaal erg belangrijk om samen te werken, nieuwe regels en gedachtepatronen te vormen uit de oude ethiek en zo de mensheid te helpen weer met de natuur mee te werken, en mensen terug te leiden naar de heilige bronnen van hun wezen. We moeten niet alleen mensenrechten eisen, maar verplichtingen van de mens erkennen als basis voor het nieuwe millennium en daarna, de tijdeloze, universele wijsheid leringen in moderne taal weergeven, en bovenal leren daarnaar te leven.

De overgang van de ene cyclus naar de volgende is altijd een kritiek punt. Als er een wisseling is tussen dag en nacht, als het ene jaargetijde volgt op het andere, als slapen en waken samensmelten, als yin en yang in evenwicht zijn, wanneer noch het mannelijke noch het vrouwelijke overheerst, alleen dan ontstaat het noodzakelijke levenspatroon, bewustzijn, inzicht en evolutie. We maken voortdurend zulke overgangen mee maar niet bewust.

We ondervinden echter niet alleen de gevolgen van kleinere cyclussen, zoals het einde van een eeuw of millennium, of de precessie van de nachteveningen. Volgens de theosofie heeft de mensheid het meest stoffelijke punt van haar ontwikkeling bereikt, of is er een klein stapje voorbij, omdat de helft van de levensduur van de aarde is verstreken.

Wij en de aarde bevinden ons in een langdurig overgangsstadium terwijl het hele ontwikkelingsproces op deze planeet van richting verandert. We beginnen weer de lichtende boog van de evolutie te beklim men: een evolutie van de geest en een involutie van de stof. Sommige chemische elementen weerspiegelen al een geringe verfijning van de materie en zijn daarom radioactief geworden; ze veranderen

in lichtere elementen om de stabiliteit te herstellen. Op haar evolutiereis is onze geestelijke monade voor deze cyclus afgedaald tot de diepste diepten van de stof en op een planetaire tijdschaal is ze pas een ogenblik geleden het kritieke evenwichtspunt tussen geest en stof gepasseerd. Het pas verworven vermogen van zelfbewustzijn is nu de drijvende kracht van onze evolutie.

Onze verdere ontwikkeling biedt onbeschrijflijke perspectieven waarin we de meest goddelijke mensen kunnen worden. Langs deze lichtende boog kunnen we cyclus na cyclus vooruitgaan en onze ontplooiende vermogens broederlijk en onpersoonlijk gebruiken voor het welzijn van anderen. Naarmate we daarin slagen, zullen we steeds meer uitdrukking geven aan het grotere geheel waartoe we behoren.

Hier is onze plaats in het heelal, en hier ligt onze taak en verantwoordelijkheid – niet meer en niet minder. Het beeld vóór ons onthult een majestueus evolutie pad, geregeld door cyclussen die elkaar opvolgen, aanvullen en overlappen.

Door middel daarvan kunnen we leren beter om te gaan met onze kleinere dagelijkse cyclussen; de veranderingen die we om ons heen zien, en die sommigen opvatten als dreigende rampen, kunnen in werkelijkheid noodzakelijke en nuttige fasen zijn van ontwikkelingscyclussen. Laten we deze uitdagingen aannemen en ervan maken wat we kunnen.

Bron: Theosofisch Genootschap. Uit het tijdschrift Sunrise mrt/apr 2000

Evolutie – Wat evolueert er?

G. de Purucker

Evolutie, de drijfveer tot verbetering, de drang naar superioriteit.

Als we dit zien zoals de oude materialisten dat deden, betekent het superioriteit over onze medemensen tot ons eigen voordeel; maar als we het beschouwen op grond van de feiten in de natuur zoals we die leren kennen en de instincten van ons eigen wezen, dan betekent het superioriteit over onszelf, in die zin dat we op de levensadder steeds hoger klimmen, met grote visie en zich verder ontwikkelde vermogens en groeiende sympathieën omdat deze ontplooiing niet beperkt blijft tot de fysieke organen van het denken, maar plaatsvindt vanuit de geestelijke kern van ons wezen.

Het betekent met andere woorden dat de deuren wijder worden opengezet voor die geestelijke essentie in ons, om haar stralen tot diep in ons persoonlijk denken te laten doordringen, ons te verlichten en ons onbegrensd omhoog en voorwaarts te leiden door de verschillende kosmische tijdperken en gebieden van evolutie waar de monade op weg naar haar bestemming doorheen gaat.

De mens, als de microkosmos van de macrokosmos, de kleine wereld, kroost van de grote wereld, volgt dezelfde natuurprocessen die de kosmos verplicht of genoodzaakt is te volgen: ontwikkeling, groei van binnen naar buiten,

Het naar buiten brengen als organische activiteit, tot uitdrukking komend via organen, voor zover het om het stoffelijk lichaam gaat, van de innerlijke impulsen en functies, van de drang, de prikkel om wat van binnen aanwezig is te openbaren.

Dat is in enkele woorden de aloude leer van de evolutie.

Maar laten we nu het vraag stuk van de evolutie van levende wezens op deze aarde meer direct vanuit het theosofisch standpunt behandelen en het woord in zijn strikt etymologische betekenis gebruiken als het ontwikkelen, het ontrollen of het naar buiten komen van tevoren ingewikkeld of ineengerold was.

Met andere woorden, evolutie is de openbaring van vermogens en krachten die inherent zijn aan evoluerende entiteiten, of die goden, het menselijk ras, of andere rassen van bezielde entiteiten lager dan de menselijke zijn.

het is een poging van het ingeborene, van het onzichtbare, om zich tot uitdrukking te brengen in de zichtbare wereld, de drang van de innerlijke entiteit om uiterlijk tot zelfexpressie te komen.

Het is het openen van de deuren als het ware, die toegang geven tot tempels van grotere kennis en wijsheid dan die waarin de entiteit tevoren bepaalde lessen had geleerd.

Het is veeleer dit dan het alleen maar toevoegen van het ene detail aan het andere, De ene variatie aan de andere, of die van morfologische of fysiologische aard zijn.

Evolutie is een kosmische, universele drang tot verbetering. Alle entiteiten die de ruimte vullen

volgen een pad naar hogere dingen, geven alle uiting aan dat wat in hem besloten ligt.

Alle brengen de talloze vormen van leven tevoorschijn die ze bevatten, kun innerlijke zelven en hun gedachtevormen en hun voertuigen volgen slaafs de wegen die deze entiteiten gaan.

De hoofdgedachte is dat zich in de kern of het hart van elke bezielde entiteit een kracht, een energie, een beginsel van zelfontplooiing bevindt,

dat alleen de geschikte omgeving nodig heeft om alles voort te brengen dat innerlijk aanwezig is. Men kan een zaadje in de grond stoppen, maar als het zijn noodzakelijke hoeveelheid water en zonlicht niet ontvangt zal het sterven.

Maar geef het wat het nodig heeft en zet het in de juiste omgeving dan zal het bloemen en vruchten voortbrengen, die weer andere van zijn eigen soort zullen leveren.

Het brengt naar buiten wat binnenin aanwezig is. Toch kan de omgeving alleen de bloem voortbrengen. Er moet een intelligente entiteit zijn die op de omgeving inwerkt.

De mens, de evoluerende monade, de innerlijke geestelijke entiteit, werkt dus op de natuur in, op het milieu en de omgeving die automatisch reageren, krachtig of zwak, naar gelang van de omstandigheden.

Het milieu is in zekere zin een evolutionaire stimulans die, voor zover zijn invloed kan reiken, de manifestatie mogelijk maakt van de latente vermogens van de entiteit in het stoffelijk lichaam. Hierin vinden we het ware geheim van de evolutie. Het is het ontvouwen van dat wat slapend of latent als een zaad of een eigenschap in de entiteit zelf aanwezig is.

Dit werkt langs drie wegen die samenvallen, gelijktijdig bestaan en in alle opzichten volledig met elkaar verbonden zijn:

Een evolutie van de geestelijke natuur van het zich ontwikkelde wezen die plaatsvindt op geestelijke gebieden; een evolutie van zijn tussenliggende natuur (in de mens het psychomentale deel van zijn constitutie); en een viraal-astraal stoffelijke evolutie, die resulteert in een lichaam of voertuig dat in toenemende mate geshikt is voor het tot uitdrukking brengen van de krachten die in de tussenliggende en geestelijke delen van het zich ontwikkelde wezen optreden of tevoorschijn komen.

De bestemming en de evolutie van de innerlijke delen van het wezen zijn dus verreweg het belangrijkst, omdat evolutie of vervolmaking van het stoffelijk lichaam geen ander doel heeft dan het verschaffen van een voertuig, dat geleidelijk geschikter wordt om de krachten van de innerlijke natuur op bevredigende wijze tot uitdrukking te brengen.

Er bestaat een oud Kabbalistisch axioma dat als volgt luidt: ‘De steen wordt een plant; de plant een dier; het dier een mens; en de mens een god.’ Zo is het werkelijk. Maar deze letterlijke tekst moet niet worden uitgelegd als de weergave van het Darwinisme; stellig niet.

Ten eerste wordt hier gezinspeeld op de monade, die zich door middel van haar laatste voertuig tot uitdrukking brengt, die daarin niet leeft, maar die erdoor werkt door als het ware een straal tot diep in dat laagste lichaam te zenden, in dit geval de steen.

De monade verschaft de bezielende levenskracht en geeft de steen, die uit andere scharen van oneindig kleine deeltjes is samengesteld, haar vitale straal.

Wanneer er wordt gezegd dat de steen een plant wordt, betekent dit dat de oneindig kleine entiteiten waaruit de steen is opgebouwd zo zijn geëvolueerd, dat ze die levenskrachtig straal op een hoger gebied als plant tot uitdrukking kunnen brengen; maar de monade die met haar innerlijk leven en innerlijke luister het hele proces als een eenheid leidt, verlaat haar eigen gebied nooit.

Wanneer de oneindig kleine entiteiten die de plant vormen nog verder zijn geëvolueerd, vof beter uitdrukking geven aan de vitale straal, vormen ze het dierenlichaam, nu ze het stadium voor zijn waarin ze de uitdrukking waren van de plant of de steen.

Als het dier een mens wordt, houdt dit niet in dat de mens van de dieren afstamt, hetzij van de apen of de mensapen of van de lagere zoogdieren.

Nee, het betekent twee dingen: ten eerste, dat de innerlijke zon, de bezielende en kracht gevende monade, die altijd in haar eigen sfeer verblijft, maar haar straal, haar stralende licht omlaag zendt in de stof, daardoor de stof kinetisch leven en opwaartse drang geeft en op deze wijze voor zichzelf steeds geschiktere voertuigen bouwt waardoor ze zicht tot uiting kan brengen.

En ten tweede, dat elk van die geschiktere voertuigen was opgebouwd uit en door middel van die oneindig kleine levens die tevoren, in een bepaalde periode van hun bestaan, in het dierenlichaam leefden, en daarvoor in de plant en in de steen die ze eveneens hadden gevormd; en lager dan de steen manifesteerden deze oneindig kleine wezens de monade in de drie werelden van de elementalen.

De gedachte van deze geleidelijke ontplooiing van binnen naar buiten betekent niet dat een steen zich letterlijk in een plant verandert en daarna op een bepaalde tijd in een dier, of van een dier in een mens, of van een mens in een god. Het stoffelijk lichaam, een verzameling van oneindig kleine levende wezens, wordt zelf nooit een god. het is een voorbijgaand samenstel van oneindig kleine levende wezens; in werkelijkheid een vorm met een naam en verder niets, het Nama Rûpa uit de Hindoese filosofie.(persoonlijkheid)

Maar deze oneindige kleine wezens die het lichaam vormen, groeiend, lerende en vooruitgaande levens zijn, worden ze steeds geschikter om de edele vermogens van de hen verlichtend genius, in het geval van de mens zijn geestelijke natuur tot uitdrukking te brengen en gaan, door wat de ouden metempsychose (letterlijk ‘weder bezieling)noemden, over tot het vormen van de lichamen van de verschillende hogere stadia.

Als we nadenken over het beeld van de evolutie, beseffen we dat de mens in wezen is samengesteld uit de hemel en aard, zoals het oude gezegde luidt; en omdat hij een kind van het heelal is, deels geest, deels dier, is hij eveneens het kind van het lot, van dat lot da hij zelf met elke ademtocht schept.

In toekomstige aeonen, wanneer het menselijk ras de reis van deze grote planetaire levenscyclus zal hebben volbracht, zullen wij ons tot volwassen godheden, goden, geestelijke krachten op aarde hebben ontwikkeld. Dan zullen we de leider en leraren van het ras worden, die kracht en inspiratie geven aan hen die dan onder ons staan, zoals ze ook nu doen; dan zullen wij voor hen de overbrengers worden van het universele vuur,

Het vuur van zuiver zelfbewustzijn, de edelste activiteit van het universele leven.